

Alea Jacta Est

της Λουκίας Τζωρτζοπούλου

Περίεργες μέρες αυτές που περνάμε, παγκοσμίως, και δεν ξέρουμε καν τι θα συμβεί στο μέλλον. Στενάχωρες στιγμές και για τα κόμικς τώρα τελευταία. Ας πούμε, στις 2 Απρίλη έφυγε στα 76 του – από κορωνοϊό – ο Juan Giménez, σχεδιαστής της σειράς των *Μεταβαρώνων* σε σενάριο του Alejandro Jodorowsky. Και μακάρι, μέχρι να τελειώσει όλο αυτό το post-post-post apocalyptic σκηνικό, να μην χάσουμε κι άλλες μεγάλες μορφές των σύγχρονων τεχνών που – κατά τραγική ειρωνεία ως προς το “σύγχρονων” – είναι συνήθως μιας κάποιας ηλικίας.

Η πικρή αλήθεια είναι ότι όσο θα προχωρά το σερί των θανάτων από αυτόν τον ιό, τόσο πιο ψύχραιμα ενδέχεται να αντιμετωπίζουμε την κάθε μακάβρια αναγγελία στη ροή των social media μας. Είναι γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια έχουμε “ψηθεί” με τον πλέον κυνικό τρόπο στο να δεχόμαστε την είδηση του θανάτου ενός αγαπημένου καλλιτέχνη. Το πολύ-πολύ να συνεχίσουμε να σκρολάρουμε μειλίχια, αν οι αποθανόντες μας ήταν αδιάφοροι σε προσωπικό επίπεδο, να μουρμουρίσουμε ένα “κρίμα” και να συνεχίσουμε να σκρολάρουμε, ή να κάνουμε ένα μικρό post-φόρο τιμής για το πρόσωπο που μας άφησε αυτό καθ’ αυτό ή για το καλλιτεχνικό τους έργο, στην περίπτωση που υπήρξαμε θαυμαστές των έργων τους. Και κυρίως, για να μαζέψουμε τα likes μας. Δεν ακούγεται καθόλου ωραίο όταν το διαβάζει κανείς, αλλά είναι η αλήθεια, ας μην κοροϊδευόμαστε. Στο 98% των περιπτώσεων, κάθε σοσιαλμηδικός μας προσωπικός επικήδειος για διάσημες ή αγαπημένες προσωπικότητες δεν είναι παρά ένα εγωκεντρικότατο, ναρκισσιστικό ΚΟΙΤΑΧΤΕ ΜΕ, ΕΙΜΑΙ RELEVANT.

Με πλήρη επίγνωση λοιπόν ότι σε καμία περίπτωση αυτό εδώ το κειμενάκι δεν ανήκει στο υπόλοιπο 2% των περιπτώσεων των διαδικτυακών *adieu*, ας παρατεθούν *à la βιωματικά* μερικές σκέψεις για τον σχεδιαστή του οποίου η αναγγελία θανάτου του

εν μέσω βαριεστημένου κι ατέρμονου καραντινικού σκρολαρίσματος, με πόνεσε ρεαλιστικά. Ο Albert Uderzo πέθανε στα 93 του, όχι από κορωνοϊό αλλά από καρδιά. Το όνομά του πιθανόν να μην είναι άμεσα αναγνωρίσιμο εκτός Γαλλίας. Το έργο του όμως είναι αναπόσπαστο κομμάτι της παγκόσμιας ποπ κουλτούρας, της εθνικής κουλτούρας μιας χώρας, της Τέχνης του 20ου αιώνα και των παιδικών μας χρόνων – τουλάχιστον. Ο Albert Uderzo ήταν ο σχεδιαστής του Αστερίξ. Θεωρώ ότι δεν έχει νόημα να αναφερθεί εδώ για άλλη μια φορά η επιδραστικότητα του Αστερίξ στα τρία πρώτα πεδία, την ποπ κουλτούρα, την πολιτιστική κληρονομιά της Γαλλίας και την 9η Τέχνη συνολικά. Άλλωστε το έχουν ήδη κάνει άλλες και άλλοι πολύ καλύτερα, αναλυτικά και ταιριαστά. Είναι πιο εύκολο για γράψω για την άρρηκτη σύνδεση του Αστερίξ με τις πρώτες αναγνωστικές εμπειρίες μας και την επαφή με τον κόσμο των κόμικς εν γένει.

Στατιστικά κι εμπειρικά, θεωρώ ότι η φουρνιά μου (όπως και η προηγούμενη και η επόμενη και η μεθεπόμενη ενδεχομένως) είναι η φουρνιά που χάρη στον Αστερίξ συλλάβισε για πρώτη φορά τις πρώτες της λέξεις στο χαρτί, πριν καν πάει στην πρώτη δημοτικού. Ή ότι ένα τεύχος κόμικς, και συνήθως ένα τεύχος Αστερίξ, υπήρξε το πρώτο εξωσχολικό μας ανάγνωσμα. Όσες κι όσοι μεγαλώσαμε στη δεκαετία του '90 πιθανόν να θυμόμαστε τον ενθουσιασμό του να διαβάζουμε μια ολοκαίνουρια περιπέτεια του Αστερίξ από αυτές που σχεδίαζε αλλά κι έγραφε πια μόνος ο Uderzo (και με διαφορετικούς σεναριογράφους τα τελευταία χρόνια). Θυμάμαι τις καλοκαιρινές διακοπές μου και την ιστορία με τη *Χαλαλίμα*, το *Ρόδο* και *Ξίφος*, την *Γαλέρα του Οβελίξ*, ακόμα και τη *Λατραβιάτα*. Όλα τα προηγούμενα – και κλασικά – τεύχη ήταν ήδη στην κατοχή των γονιών μας πριν περάσουν στα χέρια μας. Από τον Αστερίξ ακόμα εμείς τα παιδιά που μεγαλώσαμε στην Ελλάδα μάθαμε έστω και λίγο την γεωγραφία Γαλλίας (κυρίως λόγω του *Γύρου της Γαλατίας*) αλλά και την πρώιμη Ιστορία της.

Και φυσικά τα Λατινικά. Πιθανότατα ο μόνος λόγος που το πλέον ανούσιο μάθημα της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης ήταν λιγότερο

βαρετό κι ανυπόφορο απ' ό,τι προορίζονταν, ήταν το ότι ξέραμε και παπαγαλίζαμε από πριν διάφορες random ατάκες από διάφορες περιπέτειες του Αστερίξ. Αν σας έβαζαν ένα γρήγορο κουίζ, “ποιες είναι οι πρώτες λατινικές φράσεις που σας έρχονται στο μυαλό” ποιες άλλες πέρα από το *alea jacta est*, το *veni, vidi, vici* ή το *gloria victis* ή το *nunc est bibendum* θα σας ερχόταν στο μυαλό; Και στην τελική, ποιες από αυτές δεν πρωτοδιαβάσατε στο Αστερίξ; Ωπ, ποια ψέλλισε “*Onidius poeta...*”; Πέρασε έξω. Οι πιο σκληροπυρηνικοί fans θυμούνται μέχρι και σε ποιο τεύχος συναντάται το εκάστοτε ρητό, αλλά αυτό είναι ένα άλλο, ευλογημένο επίπεδο nerdosύνης.

Θα μπορούσαν να γραφτούν κι άλλα πολλά για το πόσο μελετημένες, ραφιναρισμένες κι εν τέλει απείρως διασκεδαστικές ήταν οι περιπέτειες των ηρώων των Rene Goscinny & Albert Uderzo και το πώς οδήγησαν αρκετές/ους από εμάς να ασχοληθούμε με τα κόμικς ως artists ή σεναριογράφοι. Όμως αυτό εδώ το κείμενο γράφτηκε με αφορμή τον θάνατο του σχεδιαστή του Αστερίξ, οπότε ας κλείσει με ένα μεγάλο ευχαριστώ στον άνθρωπο που σχεδίαζε μέχρι και στα τελευταία χρόνια της ζωής του, τον ίσως πιο αγαπημένο μας ήρωα κόμικς.

Merci pour tout, maître.